

2. søndag i Advent

Tid og sted: Jerlev d. 9/12 2018, kl. 14.00

Skriftlæsninger

Es 11,1-10: Der skyder en kvist fra Isajs stub. Ulven skal bo sammen med lammet.

Luk 21,25-36: Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.

Salmevalg

78: Blomstre som en rosengård

274: Rejs op dit hoved, al kristenhed

86: Hvorledes skal jeg møde

80: Tak og ære være Gud

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Jesus sagde: »Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.«

Og han fortalte dem en lignelse: »Se på figentræet og alle de andre træer. Så snart I ser dem springe ud, ved I af jer selv, at sommeren allerede er nær. Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker. Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå.

Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer som en snare; for den skal komme over alle dem, der bor ud over hele jorden. Våg altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen.«

Prædiken

Jesus kommer. Midt imellem julemagasiner, flettede hjerter, julelys og pebernødder er der en stemme, der hvisker, at julen er mere end pynt og uopfyldelige ønsker. Jesus kommer – og det kommer jeg tilbage til; men der er også en fjende, der er kommet til Danmark; nemlig ulven.

Ulven er kommet. Det er noget tid siden; og ingen er længere i tvivl om, at der lever ulve i Danmark. Og da slet ikke fåreavlerne omkring Holstebro, der oplever et stigende antal angreb fra denne genopståede fjende. En landmand mistede således 23 får blot på en enkelt nat sidste vinter. Men en ting er fårene, der bliver angrebet af ulven. Det er ganske vist træls for landmændene, men fårene kan dog erstattes. Noget andet er frygten for, om ulven en dag går til angreb på mennesker. Kunne ulven finde på at tage børn, der er ude at lege i skoven? Der er ikke umiddelbart noget, der tyder på, at ulve skulle være farlige for mennesker; men der findes undtagelser. Og undtagelserne skaber frygt. Vi ved godt, at det er en irrationel frygt, for sandsynligheden for, at det

forfærdelige skulle ske, er forsvindende lille. Men den blotte mulighed er i sig selv skræmmende; af en eller anden grund meget mere skræmmende, end at bevæge sig ud i trafikken, som jo dog er langt farligere. Vi går alle sammen ind for stor diversitet i naturen, og vi synes, det er forfærdeligt, at så mange forskellige dyrearter er truet; men vi vil ikke leve side om side med ulven, for den gør os bange og fylder os med angst for at miste, livet eller nogen, vi har kær. Men hvis ulven er klog, så holder den sig fra os mennesker; for kommer det til krig, så bliver udfaldet entydigt, og ulven vil for altid være udryddet.

Ulven kommer. Vi ved fra folkeeventyrene, at ulven her i vores del af verden er noget nær menneskets ærkefjende i naturen. Eventyrene om Rødhætte og ulven og Peter og ulven er de kendteste eksempler sammen med sange som ”Hvem er bange for den store stygge ulv”.

Men også i bibelen fylder ulven sammen med andre vilde dyr som løver og bjørne, flodheste, slanger og krokodiller en hel del, som en slags kaosmagter, der altid er en

potentiell fare for livet. Det er klart at faren fra de vilde dyr var forholdsmæssigt større for bare 200 år siden end de er i dag. Mennesket havde ikke ressourcerne til altid at beskytte sig selv eller deres husdyr mod det potentielle kaos; så der var desto større grund til at frygte de vilde dyr. Hyrderne måtte derfor være barske, hårdførere mænd, hvis du skulle vogte fårene for de vilde dyr.

I Selma Lagerlöffs fortælling fra hendes Kristuslegender, Den Hellige Nat, fortæller hun om Jesu fødsel ud fra en grov og uvenlig hyrdes perspektiv. Fortællingen begynder i den dybe nat, hvor alt er mørkt og koldt. I mørket går en mand omkring og leder efter ild, for hans forlovede har født et barn; og moren og barnet trænger til varme. I sin søgen efter nogen, der kan give ham ild, finder han lysskæret fra hyrdens bål. Hyrden er vant til at være på vagt, og da manden kommer nærmere pudses hundene på ham; men det er en særlig nat, og selvom hundene vil bide, så adlyder kæberne ikke, og manden går videre uden en skramme. Da manden kommer helt tæt på bålet rejser

hyrden sig op, griber sin stav og kaster den som et spyd imod manden. Staven suser afsted med uhyggelig præcision lige mod manden, men kort førend, at staven rammer manden bøjer staven af og suser ud på marken.

Hvad er det for en nat, tænker den hårdhjertede og mistænksomme mand. Af frygt for, hvad der mon ville ske, giver hyrden den ukendte mand ild til sit bål.

Hvad er det for en nat? Spørger han manden; og han svarer: Jeg kan ikke sige dig det, hvis du ikke selv kan se det. På afstand følger hyrden da efter manden, og efter lang tids vandring når de frem til en klippehule, hvor mandens hustru ligger med sit nyfødte barn. Da gribes denne mistroiske mand af det, han ser, af ømhed for barnet, der må fryse i den kolde nat, og han går hen til klippehulen og giver familien et lammeskind, som de kan svøbe den nyfødte i. Da åbnes hans øjne, og han ser omkring sig tusindevis af jublende engle.

Hvad er det for en nat, den nat vi venter her i adventstiden? Hvad er det for en fred, der hersker i denne nat?

Ulven skal bo sammen med lammet,
panteren ligge sammen med kiddet;
kalv og ungløve græsser sammen,
en lille dreng vogter dem.

Koen og bjørnen bliver venner,
deres unger ligger sammen,
og løven æder strå som oxen.

Spædbarnet leger ved slangens hule,
det lille barn stikker sin hånd
ind i hugormens hul.

Det lyder som en af de tegnefilm mine børn ser i
Ramasjang. Gurli gris, for eksempel. Men det er det ikke.
Det er fra Det Gamle Testamente, fra Esajas' bog; og det er
en profeti om den fred, Gud giver.

For os, der lever i denne verden, lyder det som den reneste
utopi. En smuk drøm, men umulig at opfylde. Der er intet,
der tyder på, at Guds fred sænker sig over verden i den
nærmeste fremtid. Der er intet, der tyder på, at ulven lader
lammet leve, eller at mennesket lader ulven leve. Vi ser

ingen tegn i sol og måne og stjerner på, at Guds fred er her!

Men det er kun fordi, vi er som den mistænksomme hyrde. Vi møder det fremmede og ukendte med skepsis. Vi hytter vores eget skind. Vi fryder os, når det går os bedre end naboen. Det er fordi, vi ikke kan se det, vi ikke forstår. Tegnene er der jo, siger Jesus, som træerne der springer ud, og så ved vi, at sommeren er nær. Vi ser ikke tegnene. Eller måske fornemmer vi dem, og tør ikke tro; vi gør os hårde, fordi vi ikke vil skuffes. Vi siger, at troen er for børnene, for den enfoldige, for den naive. For vi har et vigtigt arbejde at passe, og vi har regninger, der skal betales; og der er alt muligt, vi skal mene noget om.

Men midt i denne verdens små og store konflikter bryder Gud igennem. I en solopgang, i lyset julenat, i tårerne på det grædende barn, i det møde, hvor vi måtte sluge vores stolthed, i en højstemt glæde, i en ridse i vores ny-lakerede bil, i en mælkebøtte, der skyder op igennem asfalten; i et glimt af evigheden. Eller i det kludesvøbte kristusbarn.

Jesus kommer. Midt imellem julemagasiner, flettede hjerter, julelys og pebernødder er der en stemme, der hvisker, at julen er mere end pynt og uopfyldelige ønsker. Julen er til for at alle os, der ikke kan se tegnene, må få åbnet øjnene for Guds storværker; Det er jul, fordi Jesus kommer; fordi Gud bliver menneske og viser os sin magt og herlighed; der er ganske og aldeles anderledes, end den magt og herlighed, vi higer efter her på vores lille jord.

Ulven skal bo sammen med lammet.

Guds fred overgår vores forstand; Guds retfærdighed overgår vores domme. Derfor ret jer op, og løft jeres hoved, for vores forløsning nærmer sig.

Vores forløsning er, at Gud kommer, barmhjertig og retfærdig; med kærlighedens magt. Og gør alting nyt; fordi intet er uden Gud. Amen

Lovprisning

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu og altid
og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Evige og almægtige Gud, vort lys og vor trøst. Dit lys skinner selv i det dødens mørke, vi ikke kan gennemtrænge; for dit lys er livets lys.

Drag med dit lys ind i din kirke her i Jerlev og ud over hele jorden. Lad dit lys skinne for alle mennesker. Lad det skinne, hvor der er ufred og krig. Lad dit lys blive åbenbaret, hvor mennesker lider og forfølges af andre mennesker. Tænd en flamme i de mennesker, der er ensomme og forladte, i dem, der har mistet troen og håbet, og i dem, der har mistet de mennesker, de holdt allermost af. Lad dit evige lys skinne for dem, der er blevet svigtet og dem, der er lagt for had. Lys for dem, der er syge eller som ligger for døden. Tænd lys i de mørke afkroge, hvor vi aldrig ville sætte vores ben, eller på de steder, vi end ikke kender til. Og giv os så mod til at genkende dit lys i vores næste. Amen.